

Čj. SPR-5638/09-70

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 29. ledna 2015 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, se sídlem Ahepjukova 2789/4, 720 00 Ostrava - Moravská Ostrava, IČ: 26876264, v období od 16. srpna 2008 do 15. června 2009 v souvislosti s provozováním kamerového systému tvořeného 9 kamerami v domě na adrese sídla účastníka řízení umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.,

- I. tím, že shromažďoval osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, tedy osobní údaje, které neodpovídaly stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení deklarovaného účelu, jímž je ochrana majetku účastníka řízení, a to bez souhlasu dotčených osob,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu,

- II. tím, že zpracovával osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, a to bez jejich souhlasu,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona,

III. a dále tím, že neposkytl dotčeným subjektům údajů, tj. všem osobám pohybujícím se v prostorách monitorovaných kamerovým systémem účastníka řízení, informace o provozu kamerového systému v rozsahu stanoveném zákonem, když pouze instaloval štítky s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků Ahepjukova“ na obvodových zdech domu,

porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost informovat subjekty údajů při shromažďování osobních údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat, komu mohou být osobní údaje zpřístupněny a také povinnost poučit je o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb.,

a tím spáchal

v bodě I správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť shromažďoval osobní údaje v rozsahu, který neodpovídá stanovenému účelu,

v bodě II správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně,

v bodě III správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť neposkytl subjektům údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 20.000 Kč
(slovy dvacet tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč,

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s provozováním kamerového systému byla zahájena oznámeními Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), která byla účastníkovi řízení, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, doručena dne 12. října 2009 a 2. prosince 2009. Správní orgán rozhodl dne 7. prosince 2009 usnesením zn. SPR-5638/09-27 o spojení těchto řízení, o kterém byl účastník řízení vyrozuměn. Podkladem pro zahájení obou řízení byl kontrolní protokol zn. INSP2-6246/08-15 ze dne 16. června 2009 pořizovaný inspektorem Úřadu Ing. Janem Zapletalem a spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u účastníka řízení ve dnech 10. února 2009 až 15. června 2009 a dále rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009.

Správní orgán vydal dne 1. února 2010 rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34, kterým byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb. Na základě podaného rozkladu proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu svým rozhodnutím zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2014 změnil výrokovou část rozhodnutí vložením slov: „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“ za slova: „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal účastník řízení žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem č. j. 5 A 166/2010-48 ze dne 24. října 2014 podané žalobě vyhověl a rozhodl o zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu a o vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení vzhledem k tomu, že posoudil podanou žalobu jako částečně důvodnou.

Za jeden z důvodů pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí označil Městský soud v Praze skutečnost, že rozhodnutí prvního stupně bylo rozhodnutím předsedy Úřadu změněno v rozporu s § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. Podle § 152 odst. 5 správního řádu, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu podle písm. a) rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, nebo podle písm. b) rozklad zamítnout. Zároveň konstatoval, že § 152 odst. 5 správního řádu je speciálním ustanovením k § 90, který upravuje obecně možné způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu, s tím, že toto ustanovení bylo formulováno po vzoru autoremedury (§ 87 správního řádu) s vědomím, že jelikož o rozkladu rozhoduje stejný správní orgán (funkčně příslušným k rozhodnutí o rozkladu je vedoucí tohoto orgánu), je účastník ve správním řízení fakticky připraven o jednu instanci. Dále konstatoval, že podanému rozkladu nebylo plně vyhověno, přičemž lze zároveň i shledat újmu z důvodu ztráty možnosti odvolat se proti doplnění skutkové podstaty správního deliktu (vymezení doby jeho páčání; tedy vložení slov „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“ do výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), tj. újmu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze dále poukázal na to, že z popisu skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně je zřejmé, že pokuta byla uložena za shromažďování osobních údajů pouze uživatelů bytů (tedy nikoli rovněž za shromažďování osobních údajů i jiných kamerami snímaných osob, tj. např. návštěvníků domu či osob pohybujících se po ulici), a to i v souvislosti s provozem kamery umístěné na schodišti do sklepa (tj. kamery č. 7).

Ve vztahu k porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., která je kladena za vinu Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, tím, že shromažďovalo osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení jím deklarovaného účelu, kterým je ochrana majetku účastníka řízení, poukázal Městský soud v Praze na to, že podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dochází zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamer (kromě kamery č. 7 umístěné u schodiště do sklepa) ke shromažďování takového množství osobních údajů, které je ve zjevném nepoměru k účelu jejich instalace. V návaznosti na to konstatoval, že lze usoudit, že správní orgán prvního stupně považoval, byť to nikterak blíže nezdůvodnil, zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery č. 7 za odpovídající deklarovanému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění tohoto účelu.

Ve vztahu k porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. tím, že shromažďoval osobní údaje uživatelů bytů bez jejich souhlasu, uvedl, že Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4 v žalobě nezpochybnilo, že existenci souhlasu subjektů údajů nedoložilo. K posuzování možnosti aplikace výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona pak Městský soud v Praze uvedl, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že v případě všech kamer, kromě kamery č. 7 umístěné u vstupu do sklepa, však účastník řízení ani tuto z možných výjimek zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů nesplňuje, neboť deklarovaný účel kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení a obyvatel domu, je v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života. K tomu dodal, že lze tedy usoudit, že správní orgán prvního stupně, byť to ani v tomto případě nikterak blíže nezdůvodnil, považoval v případě kamery č. 7 výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona za splněnou.

K námitce žalobce, že v kontrolním protokolu ani v rozhodnutí správního orgánu Úřad nekonkretizuje míru (rozsah) soukromí, která má být kamerami porušena, podle jednotlivých kamer, Městský soud v Praze uvedl následující. Dle jeho názoru měl správní orgán jednotlivě posoudit záběry každé z instalovaných kamer a přezkoumatelným způsobem uvést, z jakých konkrétních důvodů má za to, že prostřednictvím té které kamery dochází ke shromažďování údajů neodpovídajících stanovenému účelu, které jsou ve zjevném nepoměru k deklarovanému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.], a z jakých konkrétních důvodů nelze v případě té které kamery aplikovat výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona, jejíž aplikace, jak uvádí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vyžaduje, aby narušení právem chráněných zájmů bylo takové intenzity, aby dokázalo převýšit zájem na ochraně soukromí subjektu údajů. V této souvislosti Městský soud v Praze zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku rozhodnutí výslovně uvádí i kameru umístěnou na schodišti do sklepa

(tj. kameru č. 7), přestože žalovaný (tj. Úřad) ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě kamerových systémů se záznamem posuzuje záběr každé z instalovaných kamer a na základě dílčích závěrů následně hodnotí systém jako celek, s tím, že dojde-li Úřad k závěru, že principům zákona neodporuje pouze některá z kamer (v bytových domech např. sklepní prostory, garážová stání apod.), nezahrnuje ji do výroku rozhodnutí, tj. konstatuje, že správní delikt ve zpracování dat prostřednictvím této kamery nespátřuje. K tomu podotkl, že podle jeho názoru však z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně vyplývá, že správní orgán prvního stupně porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) a v § 5 odst. 2 zákona ve zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery č. 7 neshledal. Stejně tak poukázal na odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu, v němž bylo uvedeno: „Jestliže správní orgán I. stupně vyhodnotil jako přípustnou pouze kameru umístěnou u vstupu do sklepa, jedná se o závěr vyplývající z aplikace § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., resp. absence právního titulu (viz dále) v případě ostatních součástí kamerového systému v podobě, v jaké byly zjištěny a dokumentovány kontrolou Úřadu“. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze tedy vyplývá, že je třeba vyvodit konkrétní závěry o míře soukromí jednotlivých snímaných prostor a o přiměřenosti či nepřiměřenosti zásahu do tohoto soukromí ve vztahu k ochraně majetku nacházejícího se v tom kterém snímaném prostoru (tj. plně zdůvodnit jak přípustnost kamery u vstupu do sklepa, tak i jednotlivě „nepřípustnost“ zbylých kamer). Výše uvedené uzavřel Městský soud v Praze tím, že ve vztahu k „přípustnosti“ kamery č. 7 shledal rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí prvního stupně a zároveň jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, na jejichž základě byla podle správního orgánu porušena povinnost stanovená v § 5 odst. 1 písm. d) a v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., zpracováním osobních údajů prostřednictvím jednotlivých konkrétních kamer, posoudil odůvodnění rozhodnutí prvního stupně i rozhodnutí o rozkladu.

Ohledně úvahy o výši pokuty Městský soud v Praze konstatoval, že je zapotřebí zhodnotit i ekonomickou situaci žalobce, na níž poukázal v podaném rozkladu, s tím, že správní orgán konkrétní ekonomickou situaci žalobce ani nezmiňoval ani nehodnotil. K úvaze správního orgánu, že žalobce disponuje dostatečnými finančními prostředky, byl-li schopen zakoupit předmětný kamerový systém za částku několikrát převyšující uloženou pokutu, uvedl, že ji za postačující nepovažuje.

Podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku.

Ze spisového materiálu vyplývá, že na základě rozhodnutí shromáždění vlastníků účastníka ze dne 28. února 2008 bylo rozhodnuto o instalaci kamerového systému se záznamem za účelem ochrany majetku účastníka řízení. Na shromáždění bylo přítomno 59,62 % všech členů účastníka řízení (tj. 61 vlastníků jednotek) a rozhodnutí bylo přijato všemi zúčastněnými. Kamerový systém instalovala společnost G-elektrosys s. r. o., která rovněž zajišťuje servisní služby, a do provozu byl uveden dne 16. srpna 2008. Kamerový systém je tvořen 9 kamerami, přičemž kamera č. 1 je umístěna u vchodu do domu zvenku (tj. zabírá osoby, které do domu vcházejí nebo procházejí okolo vchodu), kamera č. 2 je umístěna ve vstupní hale a snímá přístup k výtahům, ke schodišti a ke schránkám, kamera č. 3 je umístěna v hale před výtahy a zabírá osoby čekající na výtah či procházející ke schodišti,

kamera č. 4 je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy, přilehlé prostranství, parkoviště a vstup do prostor ordinace zubního lékaře (tj. zabírá osoby procházející okolo budovy, popř. vcházející do prostor ordinace zubního lékaře, která je umístěna v domě a má svůj vlastní vchod, a dále osoby vyskytující se na přilehlém parkovišti), kamery č. 5 a č. 8 jsou umístěny v kabinách výtahů a zabírají osoby ve výtahové kabině, kamera č. 6 je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy, vstup do obchodu a přilehlé parkoviště (tj. zabírá osoby procházející okolo domu, osoby vcházející do second handu, který je umístěn v domě a má svůj vlastní vstup, a dále osoby vyskytující se na přilehlém parkovišti), kamera č. 7 je umístěna na schodišti do sklepa a zabírá osoby, které vstupují do prostoru sklepa, a kamera č. 9 je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy a přilehlý trávník (tj. zabírá osoby procházející okolo budovy).

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že záznamy jsou uchovávány po dobu 3 dnů, přičemž přístup k záznamům je možný pouze za přítomnosti dvou pověřených členů výboru účastníka řízení (každý má své heslo, přičemž přístup mají povolen tři členové výboru). Zpracování osobních údajů prováděné prostřednictvím tohoto kamerového systému bylo účastníkem řízení u Úřadu registrováno.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že obyvatelé domu a jejich návštěvy byli o provozu kamerového systému informováni pomocí informačních tabulí a nálepek umístěných u vchodu do objektu s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ a tabulkami na obvodových zdech budovy s textem: „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“. Dle sdělení účastníka řízení ze dne 26. března 2009 učiněného na základě výzvy kontrolujících byla podrobná informace o provozu kamerového systému podána na shromáždění vlastníků konaném dne 2. října 2008 s tím, že zápis ze shromáždění byl vyvěšen na informační nástěnce u výtahů po dobu 2 týdnů. V zápisu z této členské schůze je však pouze konstatováno, že ke dni konání shromáždění byla dokončena schválená akce, tj. pořízení kamerového systému v domě (k tomu bylo doplněno, že finanční výdaje na uskutečnění této akce činily 125.247,50 Kč). Ze zápisu z členské schůze ze dne 28. února 2008 vyplývá, že byl předložen přítomným vlastníkům návrh na pořízení kamerového systému včetně uvedení orientační ceny spojené s jeho pořízením s tím, že v diskuzi byly vneseny dotazy na rozsah instalace kamerového systému a zda je účelné provést i instalaci ve výtazích (nicméně nic bližšího v tomto ohledu nebylo v rámci tohoto zápisu uvedeno).

Dle sdělení účastníka řízení ze dne 26. března 2009 byla důvodem pro instalaci kamerového systému se záznamem ochrana vysokých majetkových hodnot, které jsou ve společném podílovém vlastnictví 96 vlastníků jednotek v domě, zabránění páchání trestné činnosti a ochrana bezpečnosti obyvatel domu. Dále účastník řízení uvedl, že v roce 2006 na něj byla převedena Statutárním městem Ostrava správa domu (tj. po převodu bytů do osobního vlastnictví původních nájemníků v roce 2005), přičemž v roce 2007 byla provedena revitalizace domu, na kterou vynaložil 12,3 milionu Kč. V období od listopadu 2007 až do února 2008 provedl rekonstrukci a modernizaci vstupních prostor domu přibližně za 0,6 milionu Kč. Účastník řízení uvedl, že na realizaci rekonstrukce a modernizace domu vynaložil nemalé prostředky (cca 13 milionů Kč), a to zčásti z již vytvořeného fondu oprav a z převážné části

z investičního úvěru, který bude splácen ze soukromých prostředků vlastníků bytů, přičemž část vlastníků je v důchodovém věku, s tím, že si nemůže dovolit zatížit je zvyšováním příspěvků do fondu oprav. Účastník řízení rovněž doložil dokumentaci vážící se k poškozování jeho majetku.

Ze zápisu shromáždění vlastníků jednotek účastníka řízení ze dne 2. října 2008 vyplývá, že úvěrové zatížení na jednu bytovou jednotku nedosahuje ani 100 tisíc Kč, takže nikdo z vlastníků bytů nemá vloženo z titulu revitalizace domu zástavní právo. Dále uvedl, že ve fondu oprav vytvořil rezervy, tj. k 31. prosinci 2007 v něm zůstalo 683.882,78 Kč a k 31. srpnu 2008 dalších 464.918,70 Kč (tj. po úhradě již realizovaných akcí v roce 2008), které může použít na další modernizace. Dále pak uvedl, že v průběhu října 2008 obdrží další příspěvek z dotace „Panel“ ve výši 102 tisíc Kč. K tomu uvedl, že s klidným svědomím může navrhnout provedení dalších oprav a modernizací společných prostor, které přispějí ke zhodnocení domu a i bytových jednotek.

Ze zápisu shromáždění vlastníků jednotek účastníka řízení ze dne 24. listopadu 2009 vyplývá, že účastník řízení neuvažuje o zvyšování příspěvku do fondu oprav, jelikož ke dni 31. října 2009 je jeho aktuální stav 760.740 Kč a jelikož dne 5. října 2009 přišel do fondu oprav opět příspěvek z dotace „Panel“ na úroky ze Záruční a rozvojové banky ve výši 105 tisíc Kč. Ve vztahu ke zprávě o hospodaření k 31. říjnu 2009 účastník řízení uvedl, že výnosy k tomuto datu činily 8.065,65 Kč (tj. jedná se o výnosové úroky z běžného účtu společenství a výnosy z nájemného, které účastník řízení platí internetová společnost za používání společných částí domu). Dále uvedl, že do fondu oprav bylo vybráno celkem 1.251.675 Kč, z toho bylo vynaloženo na opravu a údržbu v průběhu roku 1.092.806,50 Kč (zůstatek fondu oprav k 31. říjnu 2009 činí tedy 760.740 Kč). Přijaté zálohy na správu domu včetně vedení účetnictví, které byly vybírány od vlastníků ve výši 109 Kč na jednotku za měsíc, činí 109.435,40 Kč. Přijaté zálohy na služby spojené s bydlením činí 2.009.653 Kč. V návaznosti na výše uvedené účastník řízení uvedl, že stav běžného účtu k 31. říjnu 2009 je 1.086.216,14 Kč.

Z návrhu mandátní smlouvy o obstarání správy nemovitostí a výkonu dalších práv a povinností mezi účastníkem řízení a společností BYTASTEN, spol. s r.o., předložené účastníkem řízení vyplývá, že obytný dům sestává ze 100 bytových jednotek, 4 nebytových jednotek a společných prostor.

V rozkladu ze dne 15. února 2010 (shodně pak i v žalobě účastníka řízení) účastník řízení uvedl, že správní orgán nekonkretizuje ani neindividualizuje míru zasahování do soukromého a rodinného života, jak se tvrdí v napadeném rozhodnutí s odkazem na čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odkaz na čl. 8 odst. 1 Úmluvy považuje účastník řízení za nemístný, protože ze systematiky čl. 8 Úmluvy evidentně vyplývá, že soukromý a rodinný život má být podle tohoto článku chráněn před neoprávněnými zásahy ze strany státního orgánu. Správní orgán taktéž nekonkretizuje, jaký že to rodinný život se má odehrávat před některou z kamer, s poukazem na to, že rodina sama o sobě není subjektem jakýchkoli právních vztahů.

Účastník řízení dále uvedl, že § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. je zmatečný, jelikož není totiž zřejmé, zda je správní delikt spáchán pouhým shromažďováním nebo (alternativně) zpracováním osobních údajů. Účastník řízení konstatoval, že vzhledem k značné nedokonalosti a systémové provázanosti zákona č. 101/2000 Sb. se nelze odvolat na zákonné ustanovení, které by bez souhlasu subjektů údajů umožňovalo pouhé shromažďování údajů s tím, že o to se v daném případě jedná. I když zákon předmětnou výjimku ohledně shromažďování osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů nezná, považuje za nepochybné, že v daném případě platí zásada podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Trvá také na tom, že v jeho případě se nejedná o zpracování osobních údajů, nýbrž o pouhou registraci, a to ještě nahodilou, když v žádném případě nelze dovodit pravidelnost pohybu konkrétních osob. V dalším textu podaného rozkladu účastník řízení opětovně uvedl, že kamerovým systémem je zachycován nahodilý a nepředvídatelný pohyb osob s tím, že se nejedná o systematické shromažďování osobních údajů a již vůbec ne o jejich zpracování. Dále účastník řízení označil definice pojmů zpracování a shromažďování v zákoně č. 101/2000 Sb. za tautologické, k čemuž uvedl, že tautologická zmatečnost zákona nemůže být k tíži účastníka řízení. Jedná se nepochybně o legislativní chybu z hlediska srozumitelnosti zákona a požadavků na logiku normativních vět, které musí být bezrozporné.

K výše uvedenému účastník řízení zdůraznil, že trvá na tom, že na daný případ se vztahuje § 5 odst. 2 písm. a) a písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., protože se jedná o plnění právní povinnosti správce, která vyplývá z § 9 odst. 1 a odst. 11 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), a mimo jiné i čl. III odst. 1 písm. e), odst. 7 písm. b) a c) nařízení vlády č. 371/2004 Sb., kterým se vydávají vzorové stanovy společenství vlastníků, a které i účastník řízení schválil a přijal na ustavujícím shromáždění. Společenství je podle citovaných ustanovení oprávněno a povinno vykonávat správu domu. Součástí správy domu je i péče o svěřený majetek s péčí řádného hospodáře, jejíž součástí je maximální možné úsilí včetně všech využitelných prostředků k odvracení eventuálních škod na majetku členů účastníka řízení a zdraví osob bez ohledu na to, zda jsou členy účastníka řízení. Tato povinnost generální prevence vyplývá zřetelně z § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a zároveň dle názoru účastníka řízení zakládá jeho oprávnění provozovat předmětný kamerový systém. Účastník řízení podotkl, že do soukromé sféry života člověka nenáleží to, co se děje na veřejnosti, tedy případ, kdy konkrétní osoba může být veřejně pozorována jinými osobami a pohybuje se ve společných prostorách domu.

K porušení povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. účastník řízení uvedl, že pořízení kamerového systému bylo projednáno a podrobná informace byla podána na shromáždění účastníka řízení, které se konalo 2. října 2008, a zápis z tohoto jednání byl pak vyvěšen v domě. Správní orgán dle vyjádření účastníka řízení přehlíží, že shromáždění je nejvyšším orgánem účastníka řízení a jeho usnesení jsou pro všechny členy závazná, při splnění podmínky usnášeníschopnosti, a není pak rozhodné, kolik členů účastníka řízení se shromáždění účastnilo. K Úřadem vytýkaným nedostatkům ohledně textu na informačních cedulkách, které by měly být

základem pro sankční postih, uvedl, že pokud jde o podrobnosti na informačních cedulkách, musely by být stanoveny zákonem.

K výši pokuty stanovené správním orgánem účastník řízení zdůraznil, že je evidentně nepřiměřená. K tomu uvedl, že vlastním příjmem účastníka řízení je příjem z pronájmu společných prostor, který činí 3.000 Kč ročně a úroky z běžného účtu účastníka řízení, na kterém probíhá platební styk související se správou domu, tj. zálohy na služby za užívání bytu, příspěvky vlastníků do fondu oprav a úhrady vynaložených nákladů na opravy a modernizaci společných prostor domu. Zároveň uvedl, že vlastní zdroje podle závěrky roku 2008 činily 20.846 Kč. K tomu dodal, že všechny náklady a výdaje účastníka řízení jsou financovány z příspěvků jednotlivých členů (cca 37 % z nich jsou starobní důchodci, přičemž mnozí z nich si koupili byt na splátky, které stále ještě splácejí). Zároveň uvedl, že výše pokuty představuje více než šestinásobek ročních tržeb účastníka řízení ve srovnání s výší pokuty uložené Úřadem akciové společnosti, kterou specifikoval, a jejich tržeb. Dle názoru účastníka řízení správní orgán porušil při svém rozhodování o výši sankce zásadu legality a překročil meze správního uvážení, přičemž požadoval v případě nevyhovění návrhu na zrušení rozhodnutí zásadní snížení uložené pokuty.

Zákon č. 101/2000 Sb. provádí ústavně zakotvené základní právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o jeho osobě (vyjádřené v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), které je neoddělitelnou součástí práva na ochranu soukromí, resp. soukromého a rodinného života. Uvedená základní lidská práva vyplývají i z mezinárodních úmluv, které je Česká republika povinna dodržovat a práva z nich vyplývající garantovat (např. Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod).

Podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, přičemž subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže jde subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Kamerový systém zaznamenává činnost obyvatel domu (tj. vlastníků bytových jednotek a jejich rodinných příslušníků, nájemníků apod.) a jejich návštěv či osob pohybujících se v bytovém domě z jiného důvodu (např. poštovní doručovatel) a dalších osob, které kolem domu prochází, popř. využívají nebytové prostory v něm umístěné. V daném případě shromažďuje účastník řízení v souvislosti s provozem kamerového systému informace vážící se zejména, ale nikoli pouze, k obyvatelům domu, které vypovídají mimo jiné o době jejich příchodu a odchodu do uvedených prostor, včetně např. informace s kým a v jakém stavu přišli. Uvedené osoby, zejména osoby, které v domě bydlí, jsou na záznamech pořízených kamerovým systémem nepochybně identifikovatelné, a to vzhledem ke kvalitě pořizovaných záznamů a možnosti ztotožnit jednotlivé subjekty (v případě obyvatel domu je zřejmé, že se jedná o subjekty správci známé nebo snadno identifikovatelné). Prostor bytového domu přitom představuje prostředí, v němž se pravidelně pohybuje určitý okruh osob (vlastníků bytů, nájemníků, jejich rodinných příslušníků apod.). Pořízené záznamy tedy obsahují ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. osobní údaje subjektů údajů. Tento závěr je podpořen též judikaturou správních

soudů, když např. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 158/2012 - 49 uvádí: „V této souvislosti je nutno zdůraznit, že osobním údajem není pouze údaj umožňující přímou identifikaci konkrétní osoby, jak uvádí stěžovatel, ale dle definice v ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem také informace, která se vztahuje i k nepřímo identifikovatelné osobě (např. na základě záběru obličeje, ale i oblečení, typu chůze apod.). Městský soud tak v rozsudku správně konstatuje, že účelem kamerového systému stěžovatele je identifikace osob, protože v opačném případě by tento kamerový systém postrádal jakýkoliv smysl.“

Podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. je správcem osobních údajů subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů a odpovídá za něj. Účastník řízení, jak vyplývá z výše uvedeného, jednoznačně určil účel a prostředky zpracování osobních údajů, byl tedy ve vztahu k osobním údajům shromážděným prostřednictvím tohoto systému jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a odpovídal tedy i za dodržení veškerých povinností stanovených tímto zákonem.

Podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoli operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Z řazení i popisu jednotlivých definic vyplývá, že pojem zpracování je obecným pojmem nadřazeným jednotlivým operacím, přičemž zákon č. 101/2000 Sb. je předpisem transponující směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, a při jeho výkladu je tedy podstatné taktéž zohlednit obsah a smysl jednotlivých pojmů a povinností vyjádřených touto směrnicí. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je v případě transponovaných právních předpisů primární vykládat jejich obsah eurokonformně. Z definice uvedené v § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je zjevné, že pojem zpracování zahrnuje jednotlivé konkrétní operace, a to mimo jiné i shromažďování osobních údajů a jejich ukládání. V tomto ohledu se vyjádřil shodně s výkladem správního orgánu i Městský soud v Praze.

K námitce účastníka řízení týkající se toho, že v případě uvedeného kamerového systému se jednalo o pouhou registraci, resp. nahodilé shromažďování osobních údajů správní orgán uvádí, že při posuzování systematickosti zpracování je třeba vycházet z úmyslu účastníka řízení kontinuálně pořizovat a uchovávat záznam o pohybu osob v monitorovaných prostorech, nikoli od předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob. V souladu s názorem správního orgánu potvrdil Městský soud v Praze, že systematickost zpracování je podle soudu nutno odvíjet od samotné činnosti žalobce, tj. od kontinuálního pořizování a uchovávání záznamů kamerového systému, k čemuž uvedl, že skutečnost, že se dané osoby vyskytují na jednotlivých záběrech „nahodile“ nic nemění na charakteru shora popsané činnosti účastníka řízení. Tento výklad zákona je ze strany Úřadu zcela konzistentní (viz stanoviska Úřadu č. 1/2006 – Provozování kamerového systému z hlediska zákona o ochraně osobních údajů a č. 1/2008 – Umístění kamerových

systemů v bytových domech) a odpovídá i evropskému trendu v posuzování kamerových systémů. V tomto ohledu je nutno rovněž odmítnout tvrzení účastníka řízení, že se v daném případě nejedná o zpracovávání osobních údajů, nýbrž o jejich nahodilou registraci. Aplikace výjimky dle § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. (tj. ustanovení, které stanoví, že tento zákon se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány) je vyloučena, neboť osobní údaje jsou prostřednictvím záznamového zařízení shromažďovány a nepochybně dále zpracovávány, tj. zaznamenávány na pevném disku řídicí jednotky a uchovávány, případně i využívány k objasnění incidentů v domě a jeho okolí. Soustavné, úmyslné a cílené pořizování a uchovávání záznamů záběrů z jednotlivých kamer, zachycující konkrétní, identifikovatelné osoby (tj. záběry obsahující osobní údaje), je nutno považovat za systematické jednání a tedy za zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že předmětný kamerový systém je schopen snímat dostatečně kvalitní podobizny osob, které se v dosahu tohoto kamerového systému nacházejí, a tyto záznamy uchovávat a případně následně dále využívat. Je tedy nepochybně prokázáno, že v případě provozu tohoto kamerového systému se jedná o osobní údaje, neboť dotčené subjekty je možno z pořízených záznamů identifikovat, a zároveň jsou tyto osobní údaje shromažďovány a uchovávány, čímž dochází k jejich zpracování dle výše uvedeného ustanovení zákona č. 101/2000 Sb.

K instalaci kamerových systémů správní orgán obecně uvádí, že je lze s ohledem na jejich zvláštní charakter a možnosti zneužití pořízených záznamů, což umožňuje hrubý zásah do soukromého a osobního života subjektu údajů, použít až teprve tehdy, pokud jsou méně invazivní prostředky nedostačující. Jinými slovy, je třeba v jednotlivých případech uplatňovat zásadu přiměřenosti s ohledem na sledované účely, která zahrnuje povinnost minimalizace získávaných údajů na straně správce údajů. Ze zásady přiměřenosti tak vyplývá, že kamerové systémy lze použít v případě, že se jiná opatření směřující k prevenci, ochraně nebo zabezpečení fyzické povahy, která nevyžadují pořizování obrazových záznamů, ukáží být nedostatečnými anebo nepoužitelnými s ohledem na správcem prezentované legitimní účely.

Jednou ze základních povinností správce osobních údajů je dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Nadbytečným rozsahem údajů je míněna skutečnost, že většina kamer je umístěna tak, že záběry z nich pořízené nejsou adekvátní účelu, pro který je správce oprávněn osobní údaje zpracovávat (ochrana majetku), neboť jsou zaznamenány osobní údaje v rozsahu, který přesahuje účel zpracování. Doba uchovávání záznamu přitom nemá nic společného s rozsahem, v němž jsou údaje zaznamenávány. Provozováním kamer umístěných výše popsaným způsobem v objektu a okolí bytového domu, tj. zabírajících přístupové cesty k jednotlivým bytům (tedy trasu, kterou musí obyvatelé využít k zajištění přístupu ke svým bytům) a veřejné prostranství v okolí bytového domu, kromě kamery č. 7 umístěné u schodiště do sklepa a kamery č. 9 umístěné na fasádě budovy a snímající plášť budovy a přilehlý trávník, dochází ke shromažďování takového množství osobních údajů, které je v zjevném nepoměru vzhledem k účelu instalace kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení. Rozsah

zpracovávaných osobních údajů vychází z počtu a umístění kamer a množství informací získaných o subjektech údajů při takovémto rozmístění kamer, přičemž pouze nepatrná část shromážděných a uchovávaných záznamů obsahuje údaje, které mohou být využity k naplnění určeného účelu. Ve zbytku jsou shromážděny a uchovávány nadbytečně, tj. dochází k nepřiměřenému zásahu do soukromí dotčených subjektů údajů. Kamerový systém je podpůrným prostředkem pro objasnění konkrétních incidentů, přičemž kamery samy o sobě nemohou zajistit žádoucí ochranu ve smyslu účelu vymezeného účastníkem řízení (tedy zabránit nežádoucímu jednání). K naplnění účelu by v tomto případě postačovalo takové umístění kamer, u nichž by se obyvatelé domu, ale i ostatní osoby, vyskytovali na pořizovaných záběrech v podstatně nižší frekvenci a nedocházelo by tak k nadměrnému shromažďování jejich osobních údajů, např. při výrazném omezení záběrů veřejného prostranství kamer č. 4 (snímající veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře) a č. 6 (snímající veřejné prostranství včetně vstupu do second handu) na zcela nezbytné minimum. Je-li účelem ochrana majetku, pak by kamery měly snímat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty, anebo nejvíce dochází ke krádežím či poškození majetku, a která lze jen obtížně nebo za vynaložení neúměrných prostředků zabezpečit jiným způsobem. Monitorování osob vcházejících a vycházejících z domu, osob ve výtahu nebo monitorování přilehlé ulice, může sloužit k ochraně majetku jen okrajově, pokud vůbec, současně však představuje kontinuální zásah do práva subjektů údajů na ochranu jejich soukromí. V daném případě je třeba tedy konstatovat, že soustavným monitorováním přístupových tras a společných prostor, které musí obyvatelé domu nezbytně využít při průchodu domem v souvislosti se zajištěním přístupu k jejich bytům (s výjimkou kamery č. 7), a sledováním veřejného prostranství v okolí bytového domu (s výjimkou kamery č. 9), došlo nepochybně ke shromažďování osobních údajů neodpovídajících stanovenému účelu a v rozsahu nikoli nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.

Správce má dále dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů, který musí splňovat náležitosti stanovené v § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 tohoto zákona. Účastník řízení přitom nedoložil, že by disponoval souhlasem všech obyvatel domu se zpracováním jejich osobních údajů prostřednictvím kamerového systému. Bez tohoto souhlasu lze zpracovávat osobní údaje pouze za předpokladu, že je splněna některá z podmínek § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. V případě zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému z míst byť jen částečně veřejně přístupných je zjevné, že získání souhlasu všech, jejichž osobní údaje budou zaznamenány a uchovány, je pro správce povinností objektivně velmi obtížně splnitelnou.

Správní orgán dále uvádí, že jednání účastníka řízení nelze podřadit pod ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého může správce bez souhlasu subjektu údajů zpracovávat osobní údaje, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb. (tj. právního předpisu účinného v době protiprávního jednání účastníka řízení) je společenství vlastníků jednotek právnícká osoba, která je způsobilá vykonávat práva a zavazovat se pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu, popřípadě vykonávat činnosti

v rozsahu zákona o vlastnictví bytů a činnosti související s provozováním společných částí domu, které slouží i jiným fyzickým nebo právnickým osobám. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žádný právní předpis neukládá účastníku řízení právní povinnost v souvislosti s jím zajišťovanou správou domu, kterou by bylo možné splnit pouze monitorováním subjektů údajů, které užívají společné prostory nebo které procházejí kolem bytového domu, a zpracovávat takto získané osobní údaje. Povinnost zabezpečovat provoz a opravy společných prostor lze nepochybně plnit jinými způsoby, nežli prostřednictvím kamerového systému se záznamovým zařízením, kterým je zasahováno do práv subjektů údajů bez relevantního právního titulu.

V případě kamerového systému umístěného v bytovém domě a jeho okolí by tedy přicházelo v úvahu užití výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., dle které lze osobní údaje zpracovávat bez souhlasu subjektů údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby, přičemž současně takové zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Správní orgán při posuzování výjimky upravené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. došel k závěru, že ji lze aplikovat s ohledem na část věty za středníkem, resp. po vyhodnocení proporcionality mezi ochranou práv a právem chráněných zájmů a zásahem do soukromého a osobního života dotčených osob, pouze v případě kamery č. 7 umístěné u vstupu do sklepa a kamery č. 9 umístěné na fasádě budovy a snímající plášť budovy a přilehlý trávník. Kamera č. 7 totiž nesnímá přístupovou cestu k bytům (k tomu více v dalším odstavci) a záběr kamery č. 9 se jeví jako nikoli neproporcionální k vymezenému účelu, když snímá jen nezbytný prostor vedle fasády domu, kterou má chránit, tedy že zpracování lze považovat za nezbytné pro ochranu majetku účastníka řízení a současně při takto nastaveném záběru kamery nedochází k významnému zásahu do soukromí zaznamenaných osob, což je dané i tím, že je sledován prostor „za domem“, kde lze předpokládat nižší pohyb osob.

Dle názoru správního orgánu je třeba (ve shodě s textem stanoviska Úřadu č. 1/2008 - Umístění kamerových systémů v bytových domech) v případech zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů míru soukromí určovat objektivními kritérii jako je povaha prostor, vztah osoby k těmto prostorám (jde-li o obyvatele domu, návštěvu atp.) a doba, kdy se v nich osoba nachází, a dále subjektivními faktory na straně dotčené osoby, jako je legitimní očekávání ohledně míry soukromí v daném místě a čase, které je odvislé právě od objektivních faktorů a zásadně souvisí s informacemi jí poskytnutými provozovatelem systému (správcem osobních údajů), neboť pokud osoba ví, že je prostor monitorován, subjektivně vnímá menší míru soukromí, nežli v případě, kdy má za to, že její jednání zaznamenáváno není. Z objektivního hlediska v případě bytových domů lze identifikovat minimálně dvě skupiny prostor, v nichž je míra soukromí zásadně odlišná. Na jedné straně se jedná o prostory jako jsou sklepy, půdy, garáže, prostory dopisních schránek, vnější plášť budovy a jeho bezprostřední okolí atp. a na druhé straně se jedná o prostory jako vstupní dveře, chodby vedoucí k bytům, výtah atp. Z výše uvedeného vyplývá, že posouzení míry soukromí, které požívá jednotlivec v jednotlivých částech domu, se liší s ohledem na způsob užívání jednotlivých monitorovaných prostor. V prostorech, které nezahrnují přístupové cesty k jednotlivým bytům (v případě účastníka řízení tedy kamera č. 7 umístěná na schodišti do sklepa), nepožívá

obyvatel domu takové ochrany jako v prostorech, které jsou využívány k zajištění přístupu k bytům, tzn. i s větší četností (což v případě účastníka řízení zahrnuje kamery umístěné u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích, tj. kamery č. 1, 2, 3, 5 a 8).

Ochrana soukromí jednotlivce, jejímž základem je v českém právním řádu zejména čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, vyžaduje, aby narušení právem chráněných zájmů opravňující správce k aplikaci výjimky stanovené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., bylo takové intenzity, aby dokázalo převýšit zájem na ochraně soukromí subjektu údajů. Správní orgán uvedené skutečnosti posoudil zvláště pečlivě a má za to, že deklarovaný účel kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení a obyvatel domu, je v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života a tedy neumožňuje aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Prostředky a způsob zpracování určené správcem osobních údajů, tedy účastníkem řízení, nelze považovat za přiměřené k rozsahu a způsobu ohrožení jeho práv. Při kolizi dvou zájmů je nutné zvážit, který zájem má z hlediska práva i společnosti vyšší hodnotu. Právo na soukromí tak může být omezeno výkonem práva jiného (ochrana majetku), v každé věci je však nutné hodnotit intenzitu obou zásahů z hlediska zvolených prostředků (k tomu viz též nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 863/2004). Ochrana majetku nemůže zdůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy jsou nepřetržitě monitorovány kamerovým systémem společné prostory v domě bez souhlasu všech obyvatel bytů a veřejné prostranství v okolí domu, které je používáno i jako přístup k nebytovým prostorům, které jsou součástí bytového domu, záznamy z takového monitorování jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné. Takovéto jednání vlastníka nebo správce domu je také v rozporu s čl. 7 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

Současně provozováním kamerového systému došlo též v případě zpracování osobních údajů obyvatel domu k porušení čl. 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, která je dle čl. 10 Ústavy České republiky součástí právního řádu a má přednost před zákony. Podle čl. 8 odst. 1 výše zmíněné úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Tomuto závěru svědčí i to, že prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř budovy, se též považují za soukromé prostory, neboť Evropský soud pro lidská práva došel k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednatel může žít svůj soukromý život podle svých představ (rozhodnutí Niemetz vs. Německo). Ve zmíněném judikátu Evropský soud pro lidská práva uvedl, že soukromím člověka je třeba rozumět právo každého člověka na vytváření a rozvíjení vztahu s dalšími lidskými bytostmi, a to i na pracovišti. Z toho lze dovodit, že je-li prostorem, kde osoba požívá soukromí, i její pracoviště, pak toto platí tím spíše o bezprostředním prostoru jejího obydlí. V bezprostřední blízkosti prostoru, jako je bytový dům, v němž osoba bydlí, se míra soukromí zvyšuje. Soukromí představuje jistou sféru integrity jednotlivce a jeho blízkých, která ho obklopuje, ať se nachází kdekoli. V bezprostřední blízkosti prostor, jako je bytový dům, ve kterém osoba bydlí a zdržuje se v něm větší část svého života, se míra soukromí nepochybně zvyšuje. V rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 2004/2005-49 ze dne 28. února 2007 je mimo jiné uvedeno, že „i

prostory mimo obydlí se považují za soukromé prostory“, přičemž daný závěr potvrdil Městský soud v Praze i v rozsudku týkajícím se předmětné věci (č. j. 5 A 166/2010-48) s tím, že i prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř domu, se též považují za prostory, v nichž je důvodné očekávat a vyžadovat určitou míru soukromí. K tomu dodal, že byť jsou společné části domu veřejně přístupné, neznamená to, že monitorování osob pohybujících se v těchto prostorách není způsobilé zasáhnout do soukromé sféry těchto osob.

Ohledně existence zásahu do rodinného života osob žijících v domě prostřednictvím předmětného kamerového systému, ke kterému se účastník řízení v průběhu řízení též vyjadřoval, správní orgán konstatuje, že tento nebyl v průběhu správního řízení prokázán, nicméně z předmětných záběrů jednoznačně vyplývá zásah do soukromého života, protože ze záběrů lze zjistit komplexní informace o pohybu a činnosti osob, které do domu přicházejí či z domu odcházejí. Z příslušných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. potom vyplývá, že pojem rodinný a soukromý život je používán jako souhrnné označení související s osobnostními právy subjektu údajů. Ve vztahu k výkladu pojmů rodina a rodinný život odkazuje správní orgán na příslušnou judikaturu, která se jejich výkladem zabývá, a to zejména nálezy Ústavního soudu zn. II. ÚS 568/08 ze dne 20. února 2007 zabývající se pojmem rodina a dále na nálezy Ústavního soudu zn. II. ÚS 517/99 ze dne 1. března 2000 zabývající se pojmem rodinný život.

Další povinností správce osobních údajů je dle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. Informační povinnost správce osobních údajů je upravena v § 11 zákona č. 101/2000 Sb., který přesně stanoví, jaké informace musí správce subjektům údajů poskytnout (tj. určuje stav, kterého má správce docílit). Citované ustanovení nedefinuje, jakou formou musí být tato povinnost splněna. Pouhou instalací štítků s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“ na obvodových zdech budovy, nelze dle správního orgánu posoudit jako dostatečnou pro splnění uvedené informační povinnosti v plném rozsahu.

Je přitom třeba plnění této povinnosti posoudit zvlášť vůči obyvatelům bytového domu a zvlášť vůči třetím osobám. U obyvatel domu je nezbytné povinnost podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. splnit ještě před zahájením zpracování v plném rozsahu. Informace, která měla být poskytnuta na shromáždění vlastníků dne 28. února 2008, jehož se však neúčastnili všichni obyvatelé domu, a informace obsažená v zápisu z jednání shromáždění vlastníků o pořízení kamerového systému, který měl být účastníkem řízení vyvěšen v domě, však náležitosti vyžadované § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. neobsahovaly. Podle § 11 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb. je správce při zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) téhož zákona povinen bez zbytečného odkladu subjekt údajů informovat o zpracování jeho osobních údajů. Jak je uvedeno výše, znamená to, že vůči

obyvatelům domu je nutno informační povinnosti naplnit vyčerpávajícím způsobem ještě před zahájením zpracování (zde před zprovozněním kamerového systému). Vůči třetím osobám, jejichž osobní údaje jsou prostřednictvím kamerového systému zpracovávány nepředvídatelně, je třeba plnit informační povinnost např. prostřednictvím informačních tabulek u sledovaných prostor. Informační cedulky umístěné na obvodových zdech by bylo možné považovat z hlediska § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. za dostačující pouze tehdy, pokud by subjekty údajů byly informovány o kamerovém systému též podrobněji jiným způsobem. Tuto skutečnost však účastník řízení nedoložil. Za podstatné pak považuje správní orgán ve vztahu k osobám pohybujícím se v záběru kamer monitorujících veřejné prostranství (tj. především kamer č. 4 a 6), že tyto osoby si nemohly být z textu umístěného na fasádě bytového domu vědomy toho, že jsou sledovány též na veřejných prostranstvích v poměrně velké vzdálenosti od bytového domu samotného, lze tak dojít k závěru, že tyto osoby nebyly o zpracování svých osobních údajů informovány vůbec.

Co se týká počátku rozhodné doby, tj. doby, po kterou trvalo protiprávní jednání účastníka řízení specifikované ve výroku tohoto rozhodnutí, ze shromážděného spisového materiálu, a to konkrétně z vyjádření účastníka řízení ze dne 26. března 2009 a z předávacího protokolu č. 42/2008 ze dne 16. srpna 2008 vyplývá, že kamerový systém byl dne 16. srpna 2008 v bytovém domě nainstalován a uveden do provozu (a to za 114.906 Kč, což bylo označeno jako cena za dílo). Z kontrolního protokolu, ve znění rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19, ze dne 11. září 2009, dále vyplývá, že tento kamerový systém byl v provozu nejméně do dne ukončení kontroly, tj. do dne 15. června 2009.

Pokud jde o údajnou likvidační výši pokuty pro účastníka řízení, je třeba tento argument odmítnout, a to vzhledem k výši finančních prostředků běžně účastníkem řízení (resp. kontinuálně) vynakládaných na údržbu domu (jak vyplývá ze zápisů z jednání shromáždění vlastníků jednotek z roku 2008 a 2009, které jsou součástí spisového materiálu) a stejně tak i s přihlédnutím k počtu jednotlivých bytových jednotek a míře finančního zatížení, kterou představuje uložená pokuta pro vlastníky těchto bytových jednotek (tj. 20.000 Kč děleno 100 bytovými jednotkami, připadá orientačně 200 Kč na jednu bytovou jednotku). Proto nelze dle názoru správního orgánu uloženou sankci považovat za likvidační. Stejně tak přihlédl správní orgán i k pořizovacím nákladům vážícím se ke koupi a instalaci kamerového systému (původní orientační záměr činil 350.000 Kč, přičemž bylo odhlasováno pořízení kamerového systému v domě za 150.000 Kč), které podle názoru správního orgánu taktéž dokládají, že účastník řízení běžně disponuje dostatečnými volnými finančními prostředky na účely jím zvolené a následně schválené vlastníky bytových jednotek, i když je samozřejmě v tomto ohledu vázán nutností hospodárně a účelně vynakládat jím shromážděné finanční prostředky (tj. prostředky získané jak od vlastníků bytových jednotek, tak i z případných účelově vázaných dotací). Obecně lze však konstatovat, že výše pokuty v takovéto výši nemůže být dle názoru správního orgánu likvidační pro žádný subjekt. Ve vztahu k případu, na který účastník řízení odkazoval v souvislosti s požadavkem na uložení nižší pokuty (Hotel Savoy, kdy se dle účastníka řízení jednalo o celospolečenský skandál), správní orgán dodává, že daný případ nebyl shodný, jelikož se nejednalo o bytový dům, v němž je monitorováním

mnohem více (bez ohledu na případnou medializaci případu) zasahováno do soukromého života subjektů údajů. V případě bytového domu, jak již bylo konstatováno, se jedná o prostory bezprostředně navazující na soukromé byty obyvatel domu, ve kterých se odvíjí jejich nejužší rodinný a soukromý život, a kdy lze z pořízených záznamů snadno vypožorovat, jaký je denní režim jednotlivých osob, s jakými lidmi se kdo stýká, v jakém stavu přichází, apod.

Správní orgán tedy považuje skutková zjištění za dostatečná a na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.

Při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti (z hlediska závažnosti jednání) zejména ke skutečnosti, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů, které bylo předmětem řízení, představuje významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů obyvatel domu. Tento zásah je o to závažnější, že předmětné záznamové zařízení bylo instalováno, aniž by o tom osoby, které se ve sledovaných prostorách pohybují, byly náležitě informovány, a že subjekty údajů požívají ve sledovaných prostorách větší ochranu soukromí, a to vzhledem k jejich povaze (tj. přístup k bytům). Jako přitěžující vyhodnotil dále dobu, po kterou protiprávní jednání trvalo, tj. cca 10 měsíců. Za přitěžující považuje správní orgán též skutečnost, že účastník řízení spáchal více správních deliktů. I přes výše uvedené a po zhodnocení všech okolností rozhodl správní orgán o uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 29. ledna 2015

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností